„Turul Franţei" - altădată şi acum...

Emoţionantele amintiri ale unui sportiv care a fost 12 ani directorul cursei

Pe vremea când se alergau 5000 km. în 15 zile

CHRISTOPHE
A INSCRIS PAGINA CEA MAI FRUMOASĂ DIN ISTORIA „TURULUI"

Turul ciclist al Franţei se desfăşoară într'o atmosferă de entuziasm şi de interes general. Cei cari l-au realizat culeg acum roadele anilor de sacrificii şi de muncă extraordinară din perioada ante-belică.

După cum se ştie, Turul Franţei nu datează de eri, de azi. Marea competiţiune ciclistă a fost inaugurată în 1909 şi dela început a avut un caracter internaţional.

Găsim interesant să reproducem din «Match» câteva din amintirile lui Alphonse Baugé, care a fost directorul sportiv al turului timp de 12 ani, din 1913 şi până în 1924.

5000 km. în 15 zile

«Mă leagă amintiri emoţionante de infernala etapă Bayonne-Luchon, care parcurge Pirineii. Atunci, în 1913, această etapă comporta 326 km. nu 193 km. ca acum, când distanţa este acoperită în cinca 6—7 ore.

Atunci, plecarea se dădea în plină noapte, la ora 2, în timp ce simpaticul Biscot n'a ridicat steagul, în 1928, decât la 9,45 dimineaţa.

Şi pe atunci drumurile aveau alt aspect decât cel de astăzi. Alt handicap îl constituia bicicleta, care cântărea 15 kilograme. Cea de astăzi are între 11 şi 12 kg.

Acum, aşi putea spune, turul este umanizat, în timp ce atunci alergătorii îndeplineau o sarcină teribilă şi demnă de milă.

In definitiv, ea trebuiau să parcurgă 5000 km. minimum, pe cari trebuiau să-i acopere în 15 zile, cu câte o zi de repaos după fiecare etapă — căci altfel nu se putea. De multe ori alergătorii porniţi la 2 noaptea ajungeau la punctul final puţin înainte de miezul nopţii viitoare, când se închidea controlul...

Etapa celor patru piscuri

Dar să vă povestesc peripeţiile etapei Bayoane-Luchon, a turului 1913.

La Bayonne, punctul terminus al etapei 5-a, adică 2006 km. dela plecare, cinci alergători se găseau pachet în clasamentul general.

1. Odile Defraye (învingătorul turului precedent).
2. E. Christophe la 4 m. 55 sec.
3. Marcel Broysse la 10 m. 04 s.
4. Coomans, la 22 m. 3 s.
5. P. Thys, la 22 m. 3 s.

La poalele coifului Aubisque cei cinci oameni ai plutonului fruntaş se găseau în frunte. Bătălia începe de îndată. Christophe conduce dansul până în vârf, urmat la o roată de formidabilul Marcel Buysse, un flamand sută la sută, în timp ce Rossins şi belgianul P. Thys urmează la distanţe scurte.

Dar, la coborârea spre Angèles-Gazost Thys refăce terenul pierdut şi în această localitate prinde din urmă pe cei doi fugari.

Toţi trei atacă apoi faimosul Tourmalet. Buysse este lăsat în urmă. Christophe şi Thyss merg voinicește.

Accidentul lui Christophe

La coborîre, Christophe constată că i s'a rupt furca. Pe atunci regulamentul interzice orice ajutor străin. Pentru orice accident, alergătorul trebuia să se descurce singur. Singur să repare, oricare ar fi stricăciunea.

Ce e de făcut? Cu furca ruptă Christophe, indiscutabil, trebuie să abandoneze, deşi în acel moment cucerise «tricoul galben».

Dar curajosul Christophe nu se descurajează. Îşi încărca bicicleta în spinare şi o porneşte voinicește la vale, pe jos. Mustăciosul francez — avea o mustaţă formidabilă, care făcea senzaţie în publicul feminin al turului — a parcurs astfel, pe jos, 14 kilometri în 4 ore de marş forţat până la Sainte Marie de Campan, unde singur, fără nici un ajutor, cum prevedea severul regulament, a început să-şi repare maşina.

S'a instalat în atelierul unui maestru fierar, şi timp de trei ore a lucrat fără întrerupere, suflând din foale, înroşind piesa de fontă indispensabilă acestei reparaţiuni suportând fără să crâcnească căldura atroce.

Infine, maşina este reparată şi Christophe porneşte curajos din nou la drum. Intre timp s'a făcut noapte. Nu interesează. Ciclistul îşi continuă drumul, înscriind o pagină unică în istoria turului Franţei.

Escaladează piscurile Aspin şi Pyresonde sub lumina scânteetoare a stelelor şi soseşte la Luchon puţin înainte de închiderea controlului, un sfert de oră înainte de miezul nopţii, urmat de maşina noastră a comisarilor, cari au controlat tot timpul regularitatea cursei.

Şi Thys a sosit singur la Luchon cu un avans important asupra următorilor clasaţi.

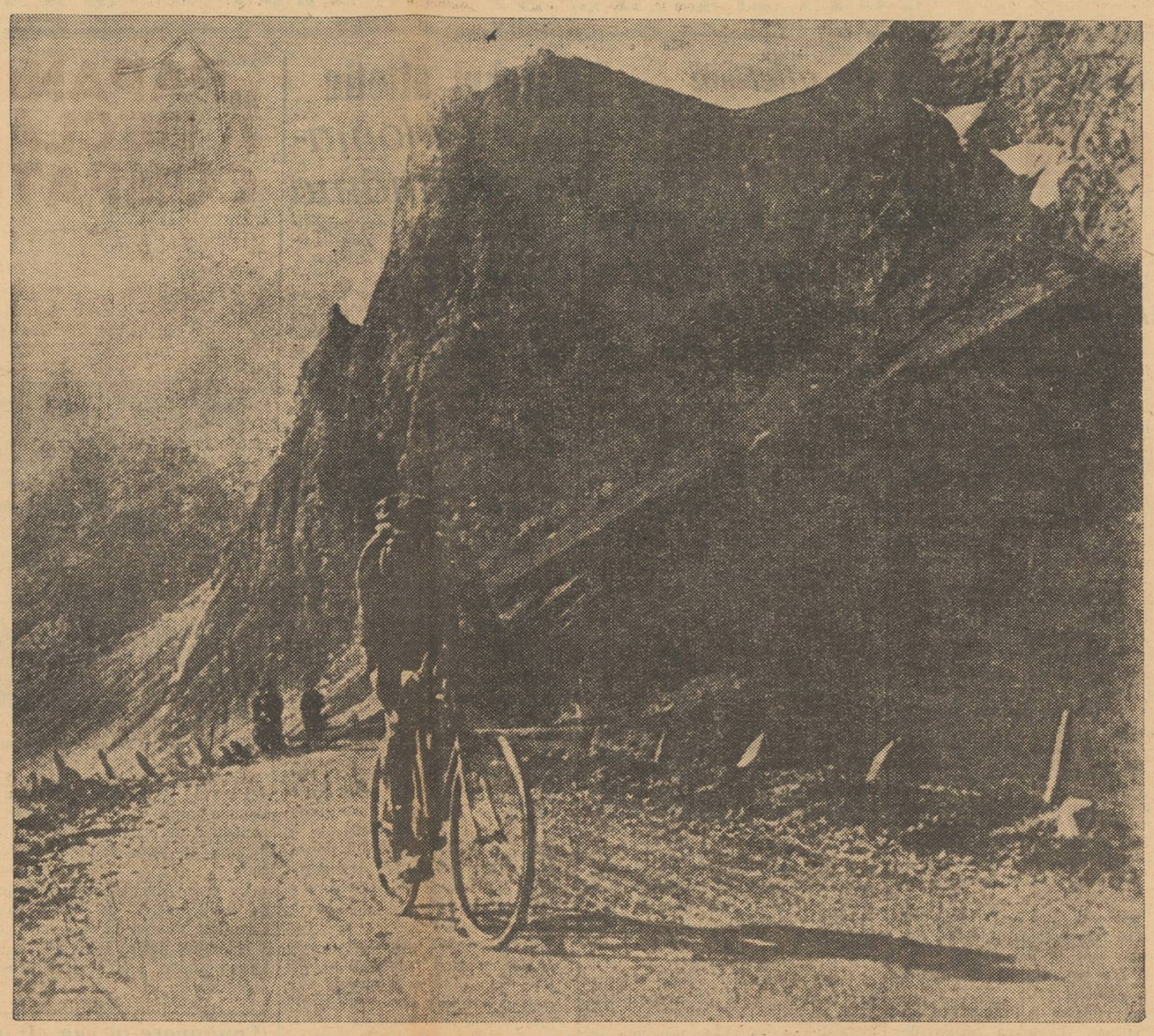

1913. — Cristophe urcă voinicește pi scul Tourmalet. In acest moment el are, principial, tricoul galben. Dar când va începe coborârea va constata că şi-a rupt furca... (Citiţi ar ticolul care însoţeşte acest clişeu). De remarcat starea mizerabilă a dr umurilor, grosolănia bicicletei, echipamentul, cu pantaloni, al ciclistul ui şi... frumuseţea peisajului

VEDETELE CARAVANEI

De când a îmbrăcat «tricoul galben» — pe care nu-l va dezbrăca, fără îndoială, până la Parc des Princes, Gino Bartali este obiectul de dispută al tuturor organizatorilor de reuniuni cicliste din Franţa.

Incercările acestora de a-l angaja pe asul no. 1 al Italiei s'au isbit însă de pretenţiile exorbitante ale lui Bartali. El cere 1000 franci elveţieni pentru o cursă — ceeace revine la circa 30.000 lei, cât bursa unui boxeur.

Dar cum velodromurile franceze nu prea fac treburi, Bartali a fost evitat de toţi organizatorii.

Leducq face mărturisiri complete...

André Leducq a mărturisit că s'a agăţat de un automobil în timpul turului. Ca şi Speicher.

«Dar în 1929 — a ţinut să adauge alergătorul care a purtat timp de două etape tricoul galben şi care acum se află pe la coada clasamentului, «de atunci însă n'am mai făcut-o niciodată. Atunci eram foarte tânăr. Acum...

Finul şi elegantul Vissers

Al doilea belgian în clasamentul general este Vissers, despre care somităţile ciclismului spun că este incomparabil mai stilizat şi mai complect de cât Vervaecke — care n'are stofă de as.

Cu toate acestea, cu toată conştiinţa evidentei sale superiorităţi. Vissers n'a pregetat să fie servitorul lui Vervaecke, când acesta purta tricoul galben şi accepta toate capriciile leaderului, care îl punea la fiecare jumătate de oră să se oprească pentru a-i aduce apă, bere sau ce-i mai poftea inima.

Spiritul de echipă la belgieni este extraordinar .

Urmaşul lui Andre Leducq

Despre Cosson ne-am ocupat eri pe larg, într'un reportaj special. Primul dintre francezi este un element de mare viitor şi un alergător complect, la fel de bun pe şes ca şi la munte. Este deocamdată foarte tânăr, ceeace nu-i împiedică pe cunoscători să-i prezică un viitor strălucit. Dealtfel i se spune «al doilea André Leducq» In adevăr Victor Cosson, «Totor» cum i se spune, are aceiaşi alură şi aceleaşi caracteristici ca şi Leducq în anii debutului.

Georges Speicher se explică

După cum se ştie, George Speicher, unul din protagoniştii «Turului Franţei» ediţia 1938, şi cu vechi state de serviciu în marea competiţie ciclistă, a fost descalificat şi suspendat pe un an de zile de Federaţia de specialitate sub oprobiul unei acuzări care a făcut obiectul unor articole de senzaţie în presa franceză. Cazul — pe care gazeta noastră l-a relatat la timp în cadrul unui articol — consta din faptul că Speicher, contravenind dispoziţiilor precise ale regulamentului marei competiţiuni, a recurs la mijloace neloiale şi nesportive — termenii aparţin referatului comisarului de parcurs — pentru a recupera câteva minute, agăţându-se de o maşină, ai cărei conducători ţineau prin acest mijloc să-i asigur un avans apreciabil în cursă. Federaţia, în urma avizului comisarului de control şi a unui «corp delict» sub forma unei fotografii care-l arăta pe Speicher agăţat de maşină, a dictat sancţiuni imediate şi drastice: descalificare din marea competiţie şi suspendarea lui pe un an de zile dela orice activitate de acest fel, Speicher rămânând, spre marea lui dezolare, un simplu şi anonim spectator al «Turului».

Totuşi, Speicher susţine că la mijloc, cu tot argumentul implacabil al fotografiei buclucaşe — e o odioasă mistificare, contra căreia protestează cu vehemenţă.

Un ziarist francez l-a vizitat de curând pe Speicher, la el acasă, luându-i un interview în această chestiune, scoţând la iveală câteva amănunte desigur interesante de felul cum Speicher îşi susţine nevinovăţia. Dar să dăm cuvântul ziaristului:

«Villa Cotage. O villă micuţă şi frumoasă, specifică stilului normand, împlântată la marginea mării. Bogăţie de flori şi bogăţie de soare. Pe

Georges Speicher

un chaize-longue, dormitează un atlet bronzat de soare: Speicher. Alături, o femeie tânără şi frumoasă, culcată pe iarbă, aspiră ozonul parfumat al unei mări calde şi calme: D-na Speicher.

Apariţia mea provoacă stupoare — şi doce să mint — o oarecare enervare pe care Speicher şi-o ascunde în marginea unei politeţi rezervate, de prost augur pentru cineva care a venit să-l interogheze într'o chestiune atât de delicată. Prezenţa d-lui Crepin, primarul oraşelului de pe litoral şi unchiul lui Speicher, vechi prieten, determină pe Speicher să evadeze din mutismul lui şi să răspundă unui interogatoriu pe care-l consemnez febril — amănunte le sunt preţioase — în bloc-notesul pregătit. Ca toţi normanzii, Speicher e volubil şi temperamental, explodând, ca o butelie de Leyda, încărcată la mare tensiune:

— Ce spui, domnule, de infamia în care am fost acuzat — se indignează George. Eu, Speicher, tricheur, ţinându-mă de o maşină, care a existat numai — te rog să mă crezi — în fantezia unui escroc foarte abil şi foarte ingenios, trebue s'o recunosc. Dar aş fi trebuit să fiu curat nebun, ca să recurg la aşa ceva. Dar presupunând că aş fi avut această intenţiune. Cum aş fi putut s'o pun în aplicare? Aţi văzut, cred, aceea faimoasă fotografie. In faţă, maşini. In spatele meu, maşini. La dreapta, la stânga, în faţa şi în spatele meu, zeci de concurenţi, zeci de adversari cari nu mă slăbiau din ochi, cari mă urmăreau ca o umbră, cari îmi controlau orice mişcare. Cum aş fi putut — în astfel de imposibile condiţiuni — să mă agăţ de maşină? Nu, domnule, aşi fi aşteptat un loc mai... puţin umblat.

— Totuşi, fotografia există şi ea constituie o probă irefutabilă.

— O probă irefutabilă a unui fapt curent în cursele pe şosea. Ceeace am făcut eu nu este altceva decât un gest normal, pentru a mă feri de maşina care-mi trecea înainte. Toată mişcarea a durat cinci secunde, suficiente pentru binevoitorul fotograf. Adevărul este că sunt victima unei adevărate maşinaţiuni.

Sunt profesionist din 1932, alerg în curse cicliste de 17 ani şi n'am suferit nici odată vreo pedeapsă.

In concluzie, Speicher crede că duşmanii lui — organizatorii cărora le-a respins ofertele — l-au lucrat cu succes.

UN PLEBISCIT

Mai poate pierde Bartali?

Anul acseta, Turul Franţei, odată cu apropierea sfârşitului, îşi are şi învingătorul quasi-desemnat. Gino Bartali, fantasticul ciclist italian, conduce cu 21 minute asupra unor ciclişti de talia lui Vaervaecke, Vissers, Magne şi alţii şi, se pare, că nu va mai putea fi ajuns. Totuşi, nepreväzutul îşi poate arăta colţii, chiar acum când mai sunt de parcurs doar câteva etape. Va mai avea «misticul» Gino, un moment de dificultate? Iată o întrebare le care au răspuns toţi participanţii turului afirmativ. Gianello, M. Clemens, S. Maes, Lowie, Verwaecke, Vissers, Disseux, Canardo, Van Schendel, Cosson, Leducq, Tanneveau, Viccini, Bollini, Alex. Virot, Jacques Goddet, Machnery, Tack, Robert Perrier şi Morin pe rând cred în imposibilitatea unei astfel de «crize» la marele champion italian.

De altă părere au fost doar trei şi anume: *Goasmat, Gallien* şi *Jean Leuillot.*

Deşi, după cum vedem, cei cari susţin că ediţia 1938—39 a Turului Franţei va reveni lui Bartali este covârşitor, totuşi, este interesantă continuarea plebiscitului printre concurenţi, oficiali şi ziarişti. Deci, cea de a doua întrebare: belgienii vor şti să profite de acest moment de dificultate al italianului? In continuarea primului răspuns, fără reticenţe, afirmativ.

Şi acum, a treia întrebare şi cea mai interesantă: *Dacă Bartali va trece printr'un astfel de moment, va mai putea el pierde Turul?*

Goasmat — teribil «duşman»! — şi Jacques Goddet au răspuns «da». Dimpotrivă, restul a răspuns că nu se poate întâmpla acest lucru. Deci acest plebiscit a avut darul să răspundă la marea întrebare, dacă «Gino» va mai putea pierde avansul care, acum, îi asigură primul loc.

După cum vedem, un număr impresionant de participanţi şi însoţitori ai caravanei, au răspuns «nu». Se mai îndoieşte cineva că Bartali va pierde turul tocmai acum la «potou»?

„Sfatul femeilor sportive din Anglia"
CAUTA O DICTATOARE!

Anglia caută o dictatoare în sport. Guvernul englez sprijină cu toată energia, mişcarea sportivă «Keep Fit», care nu e altceva decât desvoltarea şi propagarea sportului pe cele mai largi baze.

In toate comunele se vor înfiinţa şcoli de gimnastică şi de sport iar personalul tuturor întreprinderilor să participe la cursurile de educaţie fizică.

In legătură cu această mişcare şi cluburile particulare activează foarte intens, între acestea având un rol foarte activ «Womens Team Games Board». Adică «Sfatul femeilor sportive din Anglia».

Această instituţie, putem spune parlamentul sportivelor engleze, caută acum o regină de sport plătită.

Secretara de onoare a clubului Miss Winifred O'Reilly a declarat următoarele:

— Căutăm o personalitate magnetică şi însufleţită, o oratoare entuziastă, care să ştie să-şi câştige prieteni pentru sport şi care să reprezinte în modul cel mai corespunzător interesele sportive ale femeilor engleze mai ales la Cricket, tennis, cross, şi hockey.

Dictatoarea astfel aleasă, va primi o leafă importantă. Trebue însă să aibă simpatii faţă de scopurile feminine şi faţă de viaţa femeilor, fără diferenţă de clasă.

Ştim că alegerea unei astfel de dictatoare de sport, va fi o încercare îndrăzneaţă.

Credem că va fi găsită curând.

Deocamdată va fi încercată pentru un an de probă şi numai după acest an, va fi hotărât dacă va fi permanentizat sau abandonat acest post.

Natural, femeia aleasă trebue să aibe şi un exterior simpatic şi avantajos, şi trebue să fie o sportivă de primă clasă.

Actualitatea sportului mondial

Tennisul francez, care a avut odată, nu de mult, un Lacoste, un Cochet şi un Borotra şi care a deţinut atâţia ani de zile Cupa Davis şi supremaţia pe glob, este într'o perioadă de mare decadenţă. Acelaş proces ca şi în Anglia, unde după trecerea la profesionism a lui Perry, nu s'a ridicat nici un element tânăr care să-i ia locul.

Dealtfel, Statele Unite au putut trece mai uşor peste declinul unei mari vedete. După trecerea la profesionism a lui «Big Bil» Tilden, a apărut Ellsworth Vines. Iar când şi acesta a lepădat hermina albă, s'a arătat la orizont acest mare jucător cu părul roşu, Donald Budge.

Dar sportul în Statele Unite este în general organizat pe alte baze decât cel din Europa, care nu este secondat de o politică de permanentă pregătire a cadrelor.

Iată ceeace a început să se înţeleagă la Paris. Săptămâna trecută s'a inaugurat la Bois de Boulogne tennisul popular. Desigur, Bois de Boulogne nu este Rolland Garros, iar ţinuta albă, atât de costisitoare, nu este de rigoare.

Iar tinerii cari au jucat, cu sau fără fileu, cu sau fără linii marcate, au fost foarte fericiţi.

Iniţiativa aparţine lui Jean Borotra, care speră să găsească printre sutele de tineri câteva elemente de talent din cari să creeze vedetele de mâine.

Un mic fenomen

La recentele campionate regionale ale Provenţei (Franţa) ziarele au înregistrat cu multă emoţie performanţele uluitoare ale unei tinere atlete, d-ra Helene Fize, o foarte drăgălaşe steno-dactilografă, care a luat startul în cursa de 100 m. plat pe care a cucerit-o cu uşurinţă. Câteva minute de repaos şi d-ra Fize a alergat în cursa de 200 m. pe care deasemeni a cucerit-o.

Oficialilor cari s'au grăbit s'o felicite, d-ra Fize le-a declarat: «Nu sunt câtuşi de puţin obosită şi sunt gata s'o iau dela început».

Zis şi făcut. Tânăra campioană a luat imediat startul într'o cursă pe 800 m. plat în care deasemeni a ieşit învingătoare, în timpul excelent de 2 m. 25 s. (Timp care, între noi fie vorba, nu-l realizează mulţi dintre atleţii noştri).

In fine, micul fenomen şi-a terminat ziua participând la două curse de ştafete, pe care echipa sa, bineînţeles, le-a câştigat...

Un om prevăzător

Jacques Cartonnet, campion al Franţei şi recordman mondial de înot a devenit înotător din întâmplare. Dar nu o întâmplare obişnuită.

O povesteşte el însuşi.

«Abia abordasem sportul înotului şi un amic m'a sfătuit să încerc să fac box.

— Ai un corp splendid de mare campion, trebuie neapărat să faci box.

«Şi l-am ascultat. M'au angajat într'o competiţie de box amator. In vestiar mi-a fost prezentat adversarul, care a devenit subit palid când mi-a văzut statura.

— Ce meserie ai în civil? l-am întrebat.

— Sunt infirmier la un spital.

— Da? La ce secţie?

— La othorinolaringologie. In special mă ocup de boxeurii cari se operează la noi, din cauza loviturilor primite.

«N'am continuat discuţia. Când am început matchul, primul lucru pe care l-a făcut adversarul meu a fost să mă lovească la nas. Natural, numaidecât am ridicat mâna în sus, în semn de abandon...

«Inţelegi — explica asul francez — aveam de face cu un specialist. Dacă aşi fi continuat mi-ar fi sdrobit nasul, numai pentru plăcerea de a mi-l opera a doua zi...».

Oraşul Grădină
FRANZENSBAD
(Cehoslovacia)
Cel mai mare succes la maladiile de inimă, de femei, sterilitate, gută, reumatism şi constipaţie cronică.
Informaţiuni complecte şi aranjamente cu plata în Lei se dau la toate
AGENŢIILE COMPANIEI
WAGONS-LITS // COOK
DIN INTREAGA ŢARA
Reprezentanţa onorifică a Băilor Cehoslovace în România
sau direct la
KURVELWALTUNG
FRANZENSBAD (Cehoslovacia)

WOLF'S HOTEL IMPERIAL
Franzensbad
Condiţiuni avantajoase.
de primul rang în cea mai frumoasă poziţiune şi cu cel mai desăvârşit confort.